

Դանիելի Գիրքը - Թիվ Հինգ

Յոթանասուն տարի

Jeff Pippenger

2023-11-29

Հովակիմը Հուդայի վերջին երեք թագավորներից առաջինն էր, և երբ նա նվաճվեց Բաբելոնացիների կողմից, հարավային թագավորության համար սկսվեց յոթանասուն տարվա գերությունը: Այդ յոթանասուն տարիները մատնանշում են այն ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում Բաբելոնը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորությունը, պիտի տիրեր: Եսայիա մարգարեի գրքի քսաներեքերորդ գլխում Տյուրոսի պոռնիկը յոթանասուն խորհրդանշական տարիներ մոռացության պիտի մատնվեր, որոնք մարգարեաբար նույնացվում էին որպես մեկ թագավորի օրեր: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորը թագավորություն է, և աստվածաշնչյան մարգարեության միակ թագավորության օրերը, որ կազմում էին յոթանասուն տարի, Բաբելոնին էին:

Այդ պատմության ընթացքում Տյուրոսի պոռնիկը, որը ներկայացնում է պապականությունը, մոռացության պիտի մատնվեր: Խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ավարտին նա պիտի հիշվեր և դուրս գար ու պոռնկություն գործեր երկրի բոլոր թագավորությունների հետ: Հոգևոր պոռնկությունը եկեղեցու և պետության միավորման անօրինական հարաբերությունն է: Խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ավարտին պապականությունը պիտի մտներ հարաբերության մեջ Միավորված ազգերի կազմակերպության հետ, որը ներկայացված է բոլոր այն թագավորներով, որոնց հետ Տյուրոսի պոռնիկը պոռնկություն է գործում խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ավարտին: Այն թագավորությունը, որ իշխում է խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ընթացքում, Միացյալ Նահանգներն են՝ երկու եղջյուր ունեցող երկրի գագանը:

Դանիելի գրքի առաջինից հինգերորդ գլուխները ուրվագծում են Բաբելոնի յոթանասուն տարիների պատմությունը, և հետևաբար այդ գլուխները ներկայացնում են երկրի գագանի երկու եղջյուրների պատմությունը: Չորրորդ և հինգերորդ գլուխները նույնականացնում են Բաբելոնի առաջին և վերջին թագավորներին, և այդ երկու գլուխները միասին նույնականացնում են երկրի գագանի և նրա երկու եղջյուրների պատմությունը: Երկու եղջյուրների, ինչպես նաև հենց երկրի գագանի դատաստանը ներկայացված է առաջին թագավորի և վերջին թագավորի դատաստանով:

Նաբոլոգոդոնոսորի դատաստանը արտաբերում էր «յոթ ժամանակի» համար, մինչ նա վայրի գագանի պես ապրում էր խոտով ու ցողով՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր: Բաղթասարի դատաստանը գրված էր պատի վրա և հավասարեցվում էր երկու հազար հինգ հարյուր քսան թվին՝ այսպիսով նույնականացնելով, որ երկրի գագանի և նրա երկու եղջյուրների դատաստանը ներկայացված է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներով»: Սա հիմնված է երկու թագավորների վկայության վրա, և այդ երկու

վկաները ներկայացնում են առաջինին և վերջինին:

«Յոթ ժամանակները» Ադվենտիզմի համար գայթակղության քարն է, և այդ պատճառով չի կարող ճանաչվել, թեև այն ակնհայտորեն այնտեղ է՝ նրանց համար, ովքեր ցանկանում են տեսնել: Այն յոթանասուն տարի իշխած ազգի (Բաբելոնի) դատաստանի խորհրդանիշն է, և նաև այն թագավորության դատաստանի խորհրդանիշը, որը իշխում է յոթանասուն խորհրդանշական տարիներ: Երբ Ուիլյամ Միլլերը ներկայացրեց Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» իր ըմբռնումը, նա օգտագործեց Դանիելի չորրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորի՝ գազանի պես ապրած երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրը՝ որպես մարգարեական վկաներից մեկը, որ հաստատի Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները»: «Յոթ ժամանակները» Զաքարիայի չորրորդ գլխում և՛ հիմնաքարն է, և՛ գլխաքարը: Հիսուսը, Քույր Ուայթը, Եսային և Պետրոսը նույնացնում են այն այն քարի հետ, որը դառնում է անկյան գլուխը: Դա Աստվածաշնչյան մարգարեության պսակող վարդապետությունն է, թեև ըստ էության անտեսանելի է նրանց համար, ովքեր իրենց դավանում են լինել երրորդ հրեշտակի պատգամաբերները:

Երբ մենք սկսում ենք դիտարկել Դանիելի գրքի առաջին վեց գլուխները, կարևոր է ճանաչել, որ հենց սկզբից «յոթ ժամանակները» մատնանշվում են: Երբ Հովակիմը տապալվեց Բաբելոնի կողմից, սկսվեց յոթանասունամյա գերությունը: Մնացորդաց գիրքը բացատրում է, թե ինչու նրանք տարվեցին գերության յոթանասուն տարի:

Սեդեկիան քսանմեկ տարեկան էր, երբ թագավորեց, և տասնմեկ տարի թագավորեց Երուսաղեմում: Եվ նա արեց այն, ինչ չար էր իր Տեր Աստծու աչքի առաջ, և չխոնարհվեց Երեմիա մարգարեի առաջ, որ խոսում էր Տիրոջ բերանից: Նա նաև ապստամբեց Նաբուգոդոնոսոր թագավորի դեմ, որը նրան Աստծով էր երդվեցրել. բայց նա կարծրացրեց իր վիզը և խստացրեց իր սիրտը, որպեսզի չդառնար դեպի Իսրայելի Տեր Աստվածը: Ավելին, քահանաների բոլոր իշխանները և ժողովուրդը շատ էին հանցագործվում՝ հեթանոսների բոլոր զարշեղությունների նմանությամբ, և պղծեցին Տիրոջ տունը, որ նա սրբացրել էր Երուսաղեմում: Եվ նրանց հայրերի Տեր Աստվածը իր պատգամաբերների միջոցով ուղարկում էր նրանց մոտ՝ վաղ վեր կենալով և ուղարկելով, որովհետև գթաց իր ժողովրդի և իր բնակության վայրի վրա: Բայց նրանք ծաղրում էին Աստծու պատգամաբերներին, արհամարհում էին նրա խոսքերը և անարգում էին նրա մարգարեներին, մինչև որ Տիրոջ բարկությունը բարձրացավ իր ժողովրդի դեմ, այնպես որ այլևս բժշկություն չկար: Ուստի նա նրանց վրա բերեց քաղղեացիների թագավորին, որը սրով սպանեց նրանց երիտասարդներին իրենց սրբարանի տանը, և չխնայեց ո՛չ երիտասարդին, ո՛չ կույսին, ո՛չ ծերին, ո՛չ տարիքի պատճառով կքածին. բոլորին մատնեց նրա ձեռքը: Եվ Աստծու տան բոլոր անոթները՝ մեծ ու փոքր, և Տիրոջ տան գանձերը, և թագավորի ու նրա իշխանների գանձերը, այս ամենը նա տարավ Բաբելոն: Եվ նրանք այրեցին Աստծու տունը, քանդեցին Երուսաղեմի պարիսպը, կրակով այրեցին նրա բոլոր ապարանքները և ոչնչացրին նրա բոլոր գեղեցիկ անոթները: Իսկ սրից ազատվածներին նա գերեվարեց Բաբելոն, ուր նրանք ծառա եղան նրան և նրա որդիներին մինչև Պարսկաստանի թագավորության իշխանությունը, որպեսզի

կատարվեր Տիրոջ խոսքը՝ Երեմիայի բերանով, մինչև որ երկիրը վայելեր իր շաբաթները. որովհետև ամբողջ այն ժամանակ, քանի դեռ ամայի էր, շաբաթ պահեց, որպեսզի լրացվեն յոթանասուն տարիները: Եվ Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի առաջին տարում, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը՝ ասված Երեմիայի բերանով, Տերը գրգռեց Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի հոգին, և նա հռչակեց իր ամբողջ թագավորության մեջ, նաև գրավոր արձակեց՝ ասելով. «Այսպես է ասում Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորը. Երկնքի Տեր Աստվածը երկրի բոլոր թագավորությունները տվել է ինձ, և նա ինձ պատվիրել է նրա համար տուն շինել Երուսաղեմում, որ Հուդայում է: Ո՞վ կա ձեզանում՝ նրա ամբողջ ժողովրդից: Թող նրա Տեր Աստվածը նրա հետ լինի, և թող նա ելնի»: 2 Մնացորդաց 36:11–23:

Յոթանասուն տարիների գերությունը պետք է կատարեր Երեմիայի խոսքը. «մինչև երկիրը վայելի իր շաբաթները, քանզի որքան ժամանակ որ ամայի պառկած էր, շաբաթ պահեց»: Աստծո Խոսքում կա միայն մեկ այլ հատված, բացի Մնացորդաց գրքի այն համարից, որին մենք հղում ենք անում, որտեղ ասվում է, թե երկիրը «վայելում» է իր շաբաթները: Այդ հատվածը Ղևտացոց գրքի քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխներում է: Քսանհինգերորդ գլուխը տալիս է հրահանգը, թե ինչպես պետք է թույլ տալ, որ երկիրը վայելի իր շաբաթական հանգիստը, իսկ քսանվեցերորդ գլուխը ներկայացնում է «յոթնապատիկ» անեծքը, եթե ուխտի այդ հրահանգները չպահվեն:

Հովակիմի ճակատագիրը նշանավորեց գերության սկիզբը, որը այն տարրերից մեկն է, ինչ Դանիելը իններորդ գլխում կոչեց Մովսեսի «անեծք» և «երդում»: Դանիելը հասկանում էր «յոթնապատիկ ժամանակների» անեծքը, որովհետև իններորդ գլխում վկայում է, որ հենց Երեմիայի յոթանասունամյա մարգարեության ուսումնասիրության միջոցով հասկացավ այն տարիների թիվը, որոնց ընթացքում Աստծո ժողովուրդը պիտի ստրկանար Բաբելոնում:

Իր թագավորության առաջին տարում ես՝ Դանիելս, գրքերից հասկացա այն տարիների թիվը, որոնց մասին Տիրոջ խոսքը եկել էր Երեմիա մարգարեին, թե պիտի լրացնեն յոթանասուն տարին Երուսաղեմի ամայությունների վրա: Դանիել 9:2:

Դանիելը յոթանասուն տարիները հասկացավ «գրքերով», և ոչ միայն Երեմիայի գրքով: Մյուս գիրքը, որ նա հասկացավ, Մովսեսի գրություններն էին, որովհետև իր աղոթքի մեջ նա նույնացնում է, որ յոթանասուն տարվա գերության «անեծքը» Մովսեսի «երդումն» էր: Դանիելի իններորդ գլխում այն բառը, որ թարգմանված է որպես «երդում», նույն բառն է, որ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխում թարգմանված է որպես «յոթ անգամ»: Հուդայի՝ Բաբելոնում յոթանասուն տարվա գերությունը «յոթ անգամի» անեծքի կատարումն էր՝ անկախ այն բանից, թե որևէ ժամանակակից աստվածաբան ինչ կարող է պնդել: Սա արևի պես պարզ է, բայց միայն եթե պատրաստ եք տեսնելու:

Եվ Տերը խօսեց Մովսեսի հետ Սինա լեռան վրայ՝ ասելով. «Խօսի՛ր Իսրայելի որդիներին եւ ասա՝ նրանց. “Երբ մտնե՛ք այն երկիրը, որ ես տալիս եմ ձեզ, այն ժամանակ երկիրը Տիրոջ համար շաբաթ պիտի պահի: Վեց տարի ցանի՛ր քո արտը, եւ վեց տարի էտի՛ր քո այգին ու ժողովի՛ր նրա պտուղը. բայց եօթերորդ տարում

երկիրը պիտի ունենայ հանգստեան շաբաթ՝ շաբաթ Տիրոջ համար. քո արտը մի՛
ցանիր, եւ քո այգին մի՛ էտիր: Քո հնձքի ինքնաբոս աճը մի՛ հնձիր, եւ քո չէտուած
որթատունկի ողկոյզները մի՛ ժողովիր, որովհետեւ դա հանգստեան տարի է երկրի
համար: Իսկ երկրի շաբաթը ձեզ համար կերակուր պիտի լինի՝ քեզ, քո ծառային, քո
աղախին, քո վարձկալին եւ քեզ մօտ պանդխտացող օտարականին, նաեւ քո
անասունին եւ այն գազաններին, որ քո երկրում են. նրա ամբողջ բերքը կերակուր
պիտի լինի: Եվ քեզ համար պիտի հաշուես տարիների եօթ շաբաթ՝ եօթ անգամ եօթ
տարի, եւ տարիների եօթ շաբաթների ժամանակը քեզ համար պիտի լինի
քառասունինը տարի: Այն ժամանակ, եօթերորդ ամսուան տասներորդ օրը,
հնչեցրո՛ւք յօբելեանի փողը. քաուրթեան օրը ձեր ամբողջ երկրով մէկ պիտի
հնչեցնէք փողը»: Ղևտական 25:1–9:

Կարևոր է տեսնել, որ երկրի հանգիստ թողնելու վերաբերյալ ցուցումներում երկրի վրա
աշխատելու վեցական տարիների և երկիրը մեկ տարով հանգիստ թողնելու յոթ
շրջափուլերը շարունակվում էին մինչև քառասունիններորդ տարին, երբ պետք է լինե՞ր
հոբելյան՝ նշանավորելով յոթ տարվա յոթ շրջափուլերի լրումը: Տեսնելու վճռական
կետն այն է, որ հոբելյանի փողի հնչեցումը պետք է տեղի ունենար Քավության օրը,
այդպիսով ցույց տալով, որ երբ հակատիպային Քավության օրը սկսվեց 1844 թվականի
հոկտեմբերի 22-ին, այն ժամանակ պետք է հնչեցվե՞ր հոբելյանի փողը, որը
ներկայացնում էր «յոթ ժամանակների» շրջափուլը: Այն «յոթ ժամանակները», որ
սկսվեցին, երբ Մանասեն տարվեց Բաբելոն մ.թ.ա. 677 թվականին, ներկայացնում էին
երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիներ, որոնք ավարտվեցին հակատիպային
Քավության օրը: Այս կապը բաց կթողնեն միայն նրանք, ովքեր չեն կամենում տեսնել:
«Յոթ ժամանակների» շրջափուլը կապված է երկու հազար երեք հարյուր տարիների
հետ:

Կարևոր է նաև տեսնել, որ Ղևտական քսանհինգերորդ գլխի առաջին ինը համարների
ուխտային հրահանգների շրջանակում առկա է Աստծո Խոսքում օր-տարի սկզբունքի
ամենախորունկ պատկերավոր օրինակը: Այն առասպելների խառնուրդը, որ
աստվածաբանները շրջանառում են՝ հոտը բաբելոնյան գինով հարբեցած պահելու
համար, այն է, թե քսանվեցերորդ գլխում հիշատակված «յոթ ժամանակների»
դատաստանը սխալ ըմբռնում է այն եբրայերեն բառի նշանակության, որը թարգմանվել
է «յոթ ժամանակներ»: Այդ փաստարկը ճշմարիտ չէ: Բառի եբրայերեն նշանակությունն
իր սահմանման մեջ լիովին ներառում է այն թվային կերպով կիրառելու հիմնավորումը,
իսկ նրանց թերի փաստարկը, որը նրանք հենակայում են եբրայերեն քերականության
իրենց ինքնահռչակ մասնագիտության վրա հիմնված մոլորեցնող նախադրույթի
միջոցով, պարզապես շեղման փաստարկ է:

Քսանվեցերորդ գլխում «յոթ ժամանակներ» ներկայացված դատաստանը ճանաչվում է
հատվածի համատեքստից, ոչ թե արդի ժամանակների որոշ աստվածաբանների
կողմից եբրայերեն լեզուն խեղաթյուրելու միջոցով: Վիլյամ Միլլերը իր
եզրակացությունը կազմեց՝ առանց եբրայերեն լեզվին որևէ հղում կատարելու, և
ներշնչումն էլ հաստատեց, որ նրա հասկացողությունը ճիշտ էր: Հրեշտակները
առաջնորդեցին նրա հասկացողությունը՝ հիմնվելով այն գլխի համատեքստի վրա,

որտեղ գտնվում է «յոթ ժամանակների» դատաստանը, և ոչ թե երբայերեն լեզվի վրա:

Քսանհինգերորդ գլխի համատեքստն այն է, որտեղ սահմանվում են ուխտի հրահանգները, իսկ քսանվեցերորդ գլուխը ապա ներկայացնում է խոստացված օրհնությունը՝ այդ ուխտական հրահանգները պահելու համար, և այնուհետև մատնանշում է այն, ինչ Դանիելը կոչում է «Մովսեսի անեծք»՝ այդ հրահանգներին անհնազանդ լինելու համար:

Համատեքստը կապված է Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ օրը՝ տարվա սկզբունքի թեմայի հետ: Ղևտականք քսանհինգերորդ գլխի այդ սկզբնական համարները ցույց են տալիս, որ Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ մեկ օրը ներկայացնում է մեկ տարի: Ելքի գրքում Մովսեսը հստակորեն ներկայացնում է մարդու և անասունի համար յոթերորդ օրվա շաբաթական հանգստի, և երկրի համար յոթերորդ տարվա շաբաթական հանգստի փոխհարաբերությունը:

Եվ վեց տարի պիտի սերմանես քո երկիրը և պիտի հավաքես նրա բերքը. բայց յոթերորդ տարում պիտի թողնես այն հանգիստ ու անշարժ, որպեսզի քո ժողովրդի աղքատները ուտեն, և ինչ որ նրանք թողնեն, դաշտի գազանները ուտեն: Նույն կերպ պիտի վարվես քո այգու և քո ձիթենու պարտեզի հետ: Վեց օր պիտի կատարես քո գործը, իսկ յոթերորդ օրը պիտի հանգստանաս, որպեսզի քո եզն ու քո էշը հանգստանան, և քո աղախնի որդին ու օտարականը գորանան: Ելք 23:10–12:

Այդ երեք համարների մեջ կարելի է ճանաչել, որ մարդկանց և անասունների համար հանգստի օրը համարժեք է երկրի համար հանգստի տարվան: Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ գլխի առաջին հինգ համարներում մենք գտնում ենք նույնական քերականական կառուցվածքը, ինչ Ելից գրքի քսաներորդ գլխի ութից տասնմեկ համարներում տրված շաբաթվա պատվիրանում:

Եվ Տերը Մինա լեռան վրա խոսեց Մովսեսի հետ՝ ասելով. «Խոսի՛ր Իսրայելի որդիների հետ և ասա՛ նրանց. Եբբ մտնեք այն երկիրը, որը Ես ձեզ եմ տալիս, այն ժամանակ երկիրը Տիրոջ համար շաբաթ պիտի պահի: Վեց տարի պիտի սերմանես քո արտը, և վեց տարի պիտի էտես քո այգին ու հավաքես նրա պտուղը: Բայց յոթերորդ տարում թող լինի հանգստյան շաբաթ երկրի համար, շաբաթ՝ Տիրոջ համար. քո արտը չպիտի սերմանես, և քո այգին չպիտի էտես: Քո հնձից ինքնաբերաբար աճածը չպիտի հնձես, և քո չէտված որթատունկի ողկույզները չպիտի հավաքես, որովհետև դա հանգստյան տարի է երկրի համար»: Ղևտական 25:1–5.

Հիշի՛ր շաբաթ օրը՝ այն սուրբ պահելու համար: Վեց օր պիտի աշխատես և կատարես քո ամբողջ գործը. բայց յոթերորդ օրը քո Տեր Աստծու շաբաթն է. այդ օրը ոչ մի գործ չպիտի անես՝ ոչ դու, ոչ քո որդին, ոչ քո դուստրը, ոչ քո ծառան, ոչ քո աղախինը, ոչ քո անասունը, ոչ էլ քո դռների ներսում գտնվող օտարականը. որովհետև Տերը վեց օրում ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, ծովը և այն ամենը, ինչ նրանցում կա, և հանգստացավ յոթերորդ օրը. դրա համար Տերը օրհնեց շաբաթ օրը և սրբազորեց այն: Ելք 20:8–11.

Միասին վերցված՝ շաբաթի վերաբերյալ այս երկու պատվիրանները սահմանում են Ղևտական քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների համատեքստը: Տող առ տող միավորվելով՝ դրանք վկայում են, որ «վեց օր պիտի աշխատես և քո ամբողջ գործը կատարես», և «վեց տարի պիտի ցանես քո արտը, և վեց տարի պիտի էտես քո այգին և հավաքես նրա պտուղը»: «Բայց յոթերորդ օրը քո Տեր Աստծու շաբաթն է», և «յոթերորդ տարին թող լինի երկրի համար հանգստյան շաբաթ, շաբաթ՝ Տիրոջ համար»:

Երկու բառերն էլ, որոնք սաբբաթի պատվիրաններից որևէ մեկում թարգմանված են որպես «յոթերորդ», լինի դա մարդկանց համար սահմանված սաբբաթը, թե երկրի համար սահմանված սաբբաթը, նույն երբայերեն բառն են, որը Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխում թարգմանված է որպես «յոթ անգամ»: Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների համատեքստը սահմանված է այն մարգարեական կանոնի շրջանակում, ըստ որի Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ մեկ օրը ներկայացնում է մեկ տարի: Ոչ պակաս նշանակալի է նաև առաջին հիշատակության մարգարեական կանոնը:

Այս երկու գլուխներում առաջինը, որ հիշատակվում է, օր՝ տարվա համար սկզբունքն է: Ուիլյամ Միլլերը Գաբրիելի և մյուս հրեշտակների կողմից առաջնորդվեց Ղևտականում հիշատակված «յոթ ժամանակները» ճանաչելու որպես երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա խորհրդանիշ, և դա լիակատար համաձայնության մեջ է այդ գլուխների համատեքստի հետ, որն է օր՝ տարվա համար սկզբունքը, որ շարադրված է քսանհինգերորդ գլխի առաջին հինգ համարներում:

Երբ Մնացորդաց գրքի հեղինակը մատնանշեց այն պատճառը, թե ինչու Բաբելոնին թույլ տրվեց գերության տանել հարավային թագավորությունը՝ Հուդան, նա ասաց, որ դա եղավ, որպեսզի երկիրը վայելի իր շաբաթական հանգիստը: Աստծո Խոսքում միակ մյուս տեղը, որտեղ խոսվում է երկրի՝ հանգիստ վայելելու մասին, գտնվում է Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխներում: Այն յոթանասուն տարիները, որոնց ընթացքում Բաբելոնը իշխեց որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորություն, ոչ միայն ներկայացնում են այն խորհրդանշական տարիները, որոնց ընթացքում երկրի գազանը պիտի իշխեր որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, այլև այդ յոթանասուն տարիները ուղիղ հղում են Մովսեսի անեծքի «յոթ ժամանակներին»:

Երբ մենք սկսում ենք ուսումնասիրել այն մարգարեությունները, որոնք ներկայացված են Դանիելի առաջին վեց գլուխներում, էական է իմանալ, որ «յոթ ժամանակների» անեծքը, ինչպես նաև «յոթ ժամանակների» օրհնությունը, այդ գլուխներից յուրաքանչյուրի բաղադրիչ տարրն է:

Կարևոր է նաև հիշել, որ յոթ տարվա յոթ շրջանների ցիկլը նշանավորվում է հոբելյանի փողի հնչեցմամբ յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը, որը Քավության օրն է: Այս փաստը «յոթ ժամանակները» միավորում է Դանիել մարգարեի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի երկու հազար երեք հարյուր օրերի հետ: Կարևոր է նաև հիշել, որ մարգարեական տարին երեք հարյուր վաթսուն օր է, և եթե «յոթ ժամանակների» համար

երեք հարյուր վաթսուն օրը կրկին ու կրկին գումարեք, ապա այն հավասարվում է երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրվա:

Երբ Դանիելը գրքերից հասկացավ այն տարիների թիվը, որ Երեմիան նշել էր, նա սկսեց մի աղոթք, որն անդրադառնում է ապաշխարության արձագանքի յուրաքանչյուր տարրին, որը ճանաչված է որպես անհրաժեշտ, եթե Աստծո ժողովուրդը երբևէ արթնանա այն իրականության հանդեպ, որ իրենք գերիներ են թշնամու երկրում: Դանիելի Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքի ավարտին Գաբրիելը երևաց, որպեսզի Դանիելին հասկացողություն տա այն տեսիլքի վերաբերյալ, որ նա «լսել» էր՝ երկու հազար երեք հարյուր օրերի տեսիլքը: Գաբրիելը սկսեց՝ Դանիելին տեղեկացնելով, որ յոթանասուն շաբաթ «որոշված» էին Դանիելի ժողովրդի համար:

Յոթանասուն շաբաթ սահմանված է քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի վրա՝ հանցանքը վերջացնելու, մեղքերին վերջ տալու, անօրենության համար քավություն կատարելու, հավիտենական արդարություն բերելու, տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքելու և Ամենասուրբին օծելու համար: Դանիել 9:24:

Համարում «վճռված» թարգմանված բառը նշանակում է «կտրված», և հետևաբար դա նշանակում է, որ յոթանասուն շաբաթները պետք է կտրվեին երկու հազար երեք հարյուր օրերից: Սկսելով մ.թ.ա. 457 թվականի երրորդ հրամանագրից՝ Դանիելի ժողովուրդը պետք է ունենար յոթանասուն մարգարեական շաբաթ փորձության ժամանակ: Յոթանասուն մարգարեական շաբաթը հավասար է չորս հարյուր իննսուն տարվա: Երրորդ հրամանագրից չորս հարյուր իննսուն տարի անց հին Իսրայելը 34 թվականին քարկոծելու էր Ստեփանոսին, և նրանք լիովին պիտի ամուսնալուծվեին Աստծուց:

Երեք հրամանագրերին նախորդած գերությունը, որոնք նշում են փորձության ժամանակի չորս հարյուր իննսուն տարիների սկզբնակետը, եղել էր յոթանասուն տարի: Այդ յոթանասուն տարիները նախատեսված էին, որպեսզի երկիրը վայելի այն շաբաթական հանգիստները, որոնք հին Իսրայելը երբեք չկատարեց: Երկրի համար յոթանասուն տարվա շաբաթական հանգիստները վրա հասան Մովսեսի ուխտի դեմ չորս հարյուր իննսուն տարվա (կամ տարիների յոթանասուն շաբաթների) ապստամբության պատճառով:

Ղևտական քսանհինգերորդ գլխի ուխտի դեմ չորս հարյուր իննսուն տարվա ապստամբությունը երկրի համար առաջ բերեց յոթանասուն տարվա գերություն, որպեսզի երկիրը վայելի իր հանգիստը: Գերության յոթանասուն տարիները հանգեցրին երեք հրամանագրերի, որոնք հին Իսրայելի համար նշանավորեցին փորձության ժամանակի ևս չորս հարյուր իննսուն տարի: Այսպիսով տեսնում ենք երկու փորձության շրջան՝ յուրաքանչյուրն չորս հարյուր իննսուն տարի: Երեք հրամանագրերը նախապատկերում են երեք հրեշտակների պատգամները, որոնցից առաջինը հասավ 1798 թվականին՝ հյուսիսային թագավորության դեմ «յոթ ժամանակների» առաջին բարկության ավարտին: Երրորդ հրեշտակը երրորդ հրամանագրից երկու հազար երեք հարյուր տարի անց հասավ 1844 թվականի

հոկտեմբերի 22-ին, երբ հասավ նաև «բարկության վերջին վախճանը»:

Առաջին բարկության ավարտի և վերջին բարկության ավարտի միջև եղած քառասունվեց տարիների ընթացքում Հիսուսը դրեց Միլլերական տաճարի հիմքը, և հիմքի քարը «յոթ ժամանակներն» էր: Այդ քարը պետք է լիներ կամ հիմնաքարը (կամ էլ՝ գայթակղության քարը) ադվենտիզմի համար սկզբում, և կամ էլ՝ գլխավոր անկյունաքարն ու պսակաքարը (կամ էլ՝ գերեզմանաքարը) ադվենտիզմի համար վերջում: Այն երեք հրամանագրերը, որոնք ներկայացնում են երեք հրեշտակների պատգամների գալուստը 1798-ից մինչև 1844 թվականների պատմության մեջ, նաև ներկայացնում են Դանիելի գրքի առաջին երեք գլուխները:

Հաջորդ հոդվածում կսկսենք դիտարկել առաջին վեց գլուխները:

«Երբ Դանիելի և Հայտնության գրքերը ավելի լավ հասկացվեն, հավատացյալները կունենան միանգամայն այլ կրոնական փորձառություն... Մի բան անկասկած կհասկացվի Հայտնության ուսումնասիրությունից՝ որ Աստծո և Իր ժողովրդի միջև կապը սերտ և որոշակի է»: The Faith I Live By, 345.